

Skjuta t. dörren. — 3) Eftertryck. *Draga t. Klämma t. Slå t.* — 4) (fam.) Män, proportion. *Få betalt allt som man arbetar t. Handtera en som han är t.* — 5) *Ligga t., Sitta t., Stå t., m. fl., se Ligga, Sitta, Stå. Göra sig t., se Göra. Bjuda t., se Bjuda.* Se f. ö. de verber, med hvilka TILL adverbialt sammanställes. — *T. dess att* ell. *T. dess*, konj. Se *Tilldess.* — *T. den ändan att, T. att*, konj. I afsigt att, för att, på det att. *Det skedde t. den ändan att han skulle tröttna. Han gjorde det, t. att afsteda alla misstankar ifrån sig. T. att vinna så stor rikedom, fordras mycket arbete.* — *T. att brukas stundom för Att* såsom nota infinitivi, t. ex.: *Jag kom t. att tänka derpå.* — Säges äfv. familierfört: *Började, t. ex.: Och jag t. att skratta.* — *Till* är äfven en sammansättningspartikel, och bildar som sådan en stor mängd sammansättningar, både verber, nomina och partiklar. Betecknar härvid i allmänhet: a) Rörelse till ett ställe, t. ex.: *Tillkomma, tillströmma, tillskynda.* — b) Begränsning, t. ex.: *Tillgränsa, tillstötande.* — c) Riktning, syfte, mål, t. ex.: *Tilltala, tillskriva, tillställa, tillvända.* — d) Öfverlemnande, t. ex.: *Tilldela, tillegna.* — e) Tillhörighet, t. ex.: *Tillhöra, tillkomma, tillböra.* — f) Ökande, tillägg, t. ex.: *Tillöka, tillägga, tillfoga.* — g) Stängning, t. ex.: *Tillsluta, tillskjuta, tillstänga.* — h) Eftertryck, t. ex.: *Tilldraga;* o. s. v. [Til.]

TILLACKORDERA SIG, v. r. 1. Se *Ackordera till sig.*

TILLAGA, v. a. 1. 1) Tillreda. *T. middag. T. mat, te.* — Äfv. *Laga till.* — 2) Tillrusta. *T. kalas.* — Oftare säges *Laga till.* — *Tillagande*, n. 4.

TILLAGNING, f. 2. 1) Tillredande; tillrustande. — 2) Hvad som blifvit tillagadt. *Vi prisade hennes t.*

TILLANDNING, f. 2. En strands utvidgning åt sjösidan genom upprundning.

TILLBAKA, tillbåka ell. tillbåka, adv. Betecknar: 1) Rörelse bakåt. *Drifva, skjuta t.* — *Syn. Bakåt, Baklänges.* — 2) Återvändande. *Gå, resa t. Föra t. Segla, simma fram och t. Han har redan kommit t. Der är han t., återkommen.* — 3) Återlemnande, återgifvande. *Betala t. ett lån.* — 4) En viss tidpunkt i det förflytna. *För 10 år t.* — *Int. Innefattar uppmaning eller befallning att träda tillbaka. T., djerfve!*

TILLBAKAFART, m. 3. 1) *Fart tillbaka, återfart.* — 2) (artil.) Kanoners studsning tillbaka vid skottets aflossande.

TILLBAKAFORDRA, v. a. 1. Se *Återfordra.*

TILLBAKAFÖRA, v. a. 2. Se *Återföra.*

TILLBAKAGIFVA, v. a. 3. (böjes som *Gifva*) Se *Återgifva.*

TILLBAKAKASTA, v. a. 1. 1) Återkasta. *T. en boll.* — 2) Drifva tillbaka. *T. fienden, ett fiendligt anfall.* — Äfv. *Kasta tillbaka.* — *Tillbakakastande*, n. 4.

TILLBAKASKICKA, v. a. 1. Se *Återskicka.*

TILLBAKASLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) Se *Tillbakakasta.* — *Tillbakaslående*, n. 4. — *Tillbakaslagning*, f. 2.

TILLBAKASÄNDA, v. a. 2. Se *Återsända.*

TILLBAKASÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta tillbaka. — 2) (fig.) Ej lemna förtjent uppmärksamhet åt, försumma. *Han blef tillbakasett för smickrare.*

TILBAKAVISA, v. a. 1. o. 2. 1) Antyda någon

att träda tillbaka. — 2) (fig.) a) Drifva tillbaka, tillbakaslå. *T. fiendens anfall.* — b) Rättfärdiga sig för; vederlägga. *T. en beskyllning.* — *Tillbakavisande*, n. 4.

TILLBE, tillbé, se *Tillbedja.*

TILLBECKA, v. a. 1. 1) Tappa med beck. — 2) Becka fast. — Äfv. *Becka till.*

TILLBEDJA, förkortadt **TILLBE**, v. a. 2. (böjes som *Bedja*) 1) Hembära gudomligheten sin dyrkan. *Jfr. Dyrka, Anm. T. Gud. T. afgudar. T. i anda och sanning.* — 2) (fig. fam.) I högsta grad älska och beundra. *Han tillbad henne.* — 3) (bibl.) Falla ned, knäböja för någon.

TILLBEDJANDE, n. 4. ell. **TILLBEDJAN**, f. sing. indef. 1) Handlingen att tillbedja (bem. 1). — 2) (fig. fam.) Högsta grad af kärlek och beundran.

TILLBEDJANSVÄRD, a. 2. Som förtjenar att tillbedjas.

TILLBEDJARE, m. 3. — **JERSKA**, f. 1. En, som tillbedjer.

TILLBEHÖR, n. 3. Alla de särskilda saker, som fordras till ett arbetes fullbordan. *T. till en färdigsydd klädning. Arbetslön och t.*

TILLBINDA, v. a. 3. (böjes som *Binda*) Fästa genom bindning. *T. ett förkläde.* — Äfv. *Binda till.* — *Tillbindande*, n. 4. o. *Tillbindning*, f. 2.

TILLBJUDA, v. a. 3. (böjes som *Bjuda*) Erbjudja sig att gifva, att meddela. *T. någon sin hjälp.* — *Tillbjudande*, n. 4.

TILLBLANDA, v. a. 1. 1) Genom blandning tillaga. *T. en dryck.* — 2) Tillsätta ett ämne till ett annat och blanda dem med hvarandra. *T. citronsaft i punschen.* — För begge bem. äfv. *Blanda till.* — *Tillblandande*, n. 4.

TILLBLANDNING, f. 2. 1) Handlingen att tillblanda. — 2) Sålunda uppkommen blandning.

TILLBOMMA, v. a. 1. Med bom eller bommar stänga. *T. en dörr.* — Äfv. *Bomma till.* — *Tillbomma*, n. 4.

TILLBRINGA, v. a. 2. (böjes som *Bringa*) 1) Tillföra. *T. en belägrad stad undsättning.* — 2) Säges om sättet, huru man framlefer någon viss tid. *T. tiden med spel. T. sin lefnad med resor. T. sina dagar i lugn, i nöjen, i enslighet.* — *T. tiden, o. s. v., säges äfv. för: Lefva, vistas, t. ex.: T. sin mesta tid i hufvudstaden. T. sommaren på landet.* — *Tillbringande*, n. 4.

TILLBRINGARE, m. 3. 1) Så till en brandsprutas fyllande med vatten, o. s. v. — 2) Käril med handtag, af glas, lera, porslin m. m., att derur vid måltider servera något, t. ex. mjölk.

TILLBRUKA, v. a. 1. Bereda genom brukning, knådning, o. s. v. *T. ler.* — Äfv. *Bruka till.*

TILLBRÅKA, v. a. 1. (fam.) Se *Tillkrängla.* — Äfv. *Bråka till.*

TILLBUD, tillbúd, n. 3. I. 1) (af *Tillbjuda*) Erbjudande. *Göra någon ett godt t. Göra t. af sin hjälp.* — *Syn. Anbud.* — 2) (af *Bjuda till*) Försök, tilltag. *Ett djerft. skamlöst t.*

TILLBUD, n. 3. II. (af isl. *Byda*, hända) Hotande händelse. *Ett farligt t.*

TILLBYGGA, v. a. 2. Bygga något, som blifver en tillökning af en äldre byggnad. *T. en våning på ett hus.* — Äfv. *Bygga till.* — *Tillbyggande*, n. 4.

TILLBYGGNAD, m. 3. 1) Tillbyggande. — 2) Något tillbyggt.

TILLBYTA SIG, v. r. (böjes som *Byta*) Genom byte förvärfva. *T. sig en häst emot ett guldur.* — Äfv. *Byta till sig.*